DAVANT LES VIOLÈNCIES MASCLISTES FEMINISMES ANTIFEIXISTES!

Nosaltres, les qui formem la IAC, en el Dia Internacional per a l'Erradicació de les Violències Masclistes, continuem denunciant que les violències patriarcals no s'aturen. Els assassinats masclistes en són la cara més extrema, però la violència masclista travessa totes les esferes de la nostra vida: les llars, els carrers, els llocs de treball i les institucions. No podem entendre aquestes violències com a fets aïllats ni com a conflictes individuals, perquè són estructurals i estan profundament vinculades a les desigualtats econòmiques, socials i de gènere que sostenen el sistema patriarcal.

Les violències masclistes s'entrecreuen amb el racisme, el capacitisme, l'edatisme, la xenofòbia, l'LGTBIQA-fòbia i la precarietat. Aquestes opressions no actuen per separat: es reforcen mútuament i ens situen a moltes dones i persones dissidents de gènere en situacions de vulnerabilitat més grans. Per això, defensem un feminisme de classe, interseccional i combatiu, que posi al centre les necessitats de les persones més precaritzades i que entengui que no hi ha una societat lliure de violències masclistes sense drets socials, laborals i de l'habitatge i una salut pública, universal i digna garantits.

No hi ha llibertat quan no hi ha una llar segura. La manca d'habitatge, la impossibilitat d'accedir a un lloguer assequible i la inseguretat residencial són factors que poden condemnar moltes de nosaltres a continuar convivint amb els nostres agressors. Com es pot exigir a una dona que trenqui amb una relació de maltractament si no té cap alternativa habitacional, si no disposa d'ingressos suficients o si té persones dependents a càrrec seu? Com es pot iniciar una vida lliure de violències si marxar de casa significa quedar-se sense sostre, perdre la xarxa de suport o exposar les seves criatures a una situació d'inseguretat?

La violència masclista també s'exerceix a través del control econòmic, l'aïllament, les amenaces i la dependència material. Quan una dona no pot accedir a un habitatge, a una feina digna o als recursos necessaris per sostenir una vida autònoma, les possibilitats de sortir de la violència es redueixen dràsticament. Continuar vivint amb un maltractador no és una elecció lliure quan les alternatives són la pobresa, el sensellarisme o la pèrdua de protecció. No n'hi ha prou amb instar les dones a denunciar: cal garantir les condicions materials per poder marxar i reconstruir les seves vides.

IAC
INTERSINDICAL ALTERNATIVA DE CATALUNYA

Les violències masclistes adopten moltes formes, més enllà de les agressions físiques: la violència psicològica, a través del control, les amenaces i la humiliació; la violència vicària, que utilitza les filles i els fills per fer mal a les dones; la violència ambiental, que genera terror mitjançant amenaces i destrucció d'objectes; la violència econòmica, que limita l'autonomia material; la violència digital, que perpetua l'assetjament i el control; i la violència mèdica i obstètrica, que vulnera l'autonomia i els drets de les dones sobre els seus cossos. També cal denunciar la violència institucional, quan les administracions desatenen, qüestionen o revictimitzen les dones. Totes aquestes violències s'agreugen amb la precarietat, el racisme, la manca d'habitatge i la desprotecció social.

Davant d'aquesta realitat i mentre no abolim el capitalisme, la llei d'estrangeria i el treball, reivindiquem uns serveis públics universals, accessibles, prou dotats i coordinats, que garanteixin una atenció integral a les dones diverses que pateixen violències masclistes. Necessitem serveis socials amb personal suficient, recursos d'acollida, habitatge públic i d'emergència, atenció psicològica i jurídica, serveis sanitaris preparats per detectar i abordar les violències, i polítiques d'ocupació que permetin assolir una autonomia econòmica real, suport psicològic, comunitari, documental... Cal que els circuits d'atenció funcionin, que les professionals disposin de temps i recursos per acompanyar les víctimes i que cap dona quedi desatesa per la manca de places, les llistes d'espera, la fragmentació dels serveis o la por i la desconfiança en les institucions.

Per tot això, denunciem que les violències masclistes, la precarietat, les condicions de vida insostenibles i la violència institucional es tradueixen sovint en un profund patiment mental per a les dones. Rebutgem la resposta del sistema sanitari actual que, lluny d'oferir solucions estructurals, inverteix en la patologització sistemàtica del nostre malestar, individualitzant problemes que són col·lectius i polítics. Massa sovint, des dels serveis psiquiàtrics i de salut mental es tracta aquest patiment com un trastorn individual -ansietat, depressió, somatitzacions- sense reconèixer que té l'origen en les violències i les condicions materials que el provoquen; així es responsabilitza les dones del seu malestar i es desactiva la resposta col·lectiva i institucional que cal.

Els serveis públics no poden limitar-se a intervenir quan la violència ja s'ha produït. Han de poder prevenir-la, detectar-la i acompanyar les persones afectades amb garanties. Però això és impossible si continuem patint plantilles insuficients, sobrecàrrega de feina, externalitzacions, manca de recursos i polítiques que converteixen drets fonamentals en serveis residuals. Defensar els serveis públics és també defensar el dret de les dones a viure sense violències.

IAC
INTERSINDICAL ALTERNATIVA DE CATALUNYA

Enguany, també volem posar el focus en les violències que patim les treballadores en el món laboral. Els centres de treball no són espais neutrals ni estan exempts de les desigualtats patriarcals. Les discriminacions salarials, la segregació professional, la dificultat per accedir a llocs de responsabilitat, la penalització de les cures, la temporalitat, les jornades parcials involuntàries i la manca de conciliació contribueixen a perpetuar la dependència econòmica i les desigualtats de gènere.

Aquestes violències s'accentuen en el cas de les treballadores sexuals i les dones en situació administrativa irregular, que sovint s'enfronten a l'estigma social, la discriminació, la precarietat, la desprotecció jurídica i institucional i les dificultats per accedir als serveis públics i als drets socials i laborals. La manca de reconeixement i de protecció les exposa a situacions d'abús, explotació i violència, i n'agreuja la vulnerabilitat, especialment quan aquestes desigualtats s'entrecreuen amb el racisme, la situació administrativa, la pobresa o la identitat de gènere. Defensem que cap dona ni cap persona dissident de gènere ha de quedar exclosa dels drets, la protecció i l'accés als recursos públics, i que cal combatre l'estigma i garantir unes condicions de vida dignes, autonomia i protecció davant de qualsevol forma de violència.

A aquestes discriminacions s'hi afegeixen l'assetjament sexual, l'assetjament per raó de sexe, les conductes intimidatòries, els comentaris sexistes i les represàlies contra les dones que denuncien o assenyalen qui les agredeix. Massa sovint, aquestes violències s'invisibilitzen, es banalitzen o es traslladen a l'esfera privada, com si no fossin responsabilitat de les organitzacions i de les administracions ocupadores.

Les treballadores dels serveis públics i de l'àmbit social tampoc no en som una excepció. Treballem en àmbits essencials per a la vida col·lectiva, sovint feminitzats, amb una càrrega emocional i relacional elevada i amb una responsabilitat social que no sempre es correspon amb el reconeixement, les retribucions ni les condicions laborals que rebem. La manca de personal, la intensificació dels ritmes de treball i la insuficiència de recursos tenen conseqüències sobre la salut física i mental de les treballadores i dificulten una atenció digna a la ciutadania.

Per això, exigim que les administracions i les empreses compleixin les seves obligacions en matèria de prevenció i abordatge de les violències masclistes a la feina. Calen protocols efectius contra l'assetjament sexual i per raó de sexe, mecanismes de denúncia segurs, garanties de confidencialitat, protecció davant les represàlies, formació obligatòria, avaluacions de riscos psicosocials amb perspectiva de gènere i recursos per actuar davant de cada situació.

IAC
INTERSINDICAL ALTERNATIVA DE CATALUNYA

També cal reforçar la negociació col·lectiva, la representació sindical i la capacitat de les treballadores per participar en les decisions que afecten les seves condicions de vida i de feina. Volem la creació de comitès feministes dintre de les administracions i centres de treball.

La precarietat també és un factor de violència. Quan els salaris no permeten viure dignament, quan les dones assumeixen majoritàriament les cures, quan la temporalitat i la inseguretat laboral impedeixen projectar el futur i quan els serveis públics no ofereixen alternatives suficients, les desigualtats s'accentuen. Les dones migrades, les treballadores racialitzades, les treballadores de la llar i de les cures, les dones amb diversitat funcional i les persones trans i no-binàries ens trobem sovint exposades a formes específiques de discriminació, explotació i desprotecció. No podem parlar d'igualtat real mentre hi hagi treballadores invisibilitzades, feines infravalorades i persones obligades a acceptar condicions abusives per necessitat.

La resposta feminista passa també per redistribuir les cures, garantir serveis públics de dependència, salut, educació i atenció social, reconèixer el valor de les feines essencials i dignificar les condicions de treball de les persones que les sostenen. Les cures no poden continuar recaient principalment sobre les dones, les famílies i les xarxes comunitàries, ni convertir-se en un privilegi condicionat per la capacitat econòmica de cadascú. Les cures són una responsabilitat col·lectiva i els serveis públics n'han de ser una garantia.

Alhora, assistim a una ofensiva reaccionària internacional que qüestiona els drets sexuals i reproductius, combat les polítiques d'igualtat i intenta deslegitimar les polítiques feministes i de protecció de les persones LGTBI+. Discursos que neguen les desigualtats estructurals, banalitzen les violències masclistes o presenten la igualtat com una amenaça guanyen espai i busquen fer retrocedir drets conquerits amb dècades de lluita. Aquestes ofensives no són alienes a les condicions materials de vida: quan es retallen els recursos destinats a la igualtat, es debiliten els serveis d'atenció i es qüestionen les polítiques de prevenció, les conseqüències les pateixen especialment les persones que ja es troben en situacions de més vulnerabilitat.

Rebutgem qualsevol intent de fer retrocedir els drets de les dones i de les persones LGTBI+. Defensem el dret de tothom a viure la seva identitat i orientació sexual amb llibertat, sense discriminacions, agressions ni persecucions.

IAC
INTERSINDICAL ALTERNATIVA DE CATALUNYA

Reivindiquem polítiques públiques feministes i LGTBI+ efectives, dotades de pressupost i de personal, que no depenguin de la voluntat puntual de cada administració ni quedin reduïdes a declaracions simbòliques. Davant els discursos d'odi i les polítiques que qüestionen la igualtat, calen drets garantits, recursos estables i una resposta col·lectiva.

Sabem que la transformació social no pot recaure exclusivament sobre les treballadores, ni sobre la bona voluntat de les professionals que sostenen els serveis públics cada dia. Per tot això, reivindiquem uns serveis públics forts, universals, feministes i inclusius; habitatge digne i alternatives habitacionals immediates per a les dones que necessiten sortir d'una situació de violència; autonomia econòmica i drets laborals efectius; prevenció i protecció davant les violències masclistes als centres de treball; polítiques de cures que garanteixin una vida digna; i una defensa ferma dels drets sexuals, reproductius i LGTBI+ davant qualsevol retrocés reaccionari.

Diem prou a les violències masclistes, prou a la precarietat que les perpetua i prou a unes polítiques que no garanteixen els recursos necessaris per erradicar-les. Perquè no hi ha igualtat sense justícia social, no hi ha llibertat sense drets garantits i no hi ha una societat lliure de violències sense una resposta col·lectiva, feminista i antifeixista.

DES DE LA IAC AIXAFEM EL PATRIARCAT!

IAC
INTERSINDICAL ALTERNATIVA DE CATALUNYA